

Același poem

de Marcel VIȘA

Viscolul
Spulberă roiuri de insecte albe și reci
Le înfinge în întunericul nopții ca într-un insectar
De geam se izbesc crengile nukului bătrân
Imi povestește viața lui în codul morse
Din când în când mobila trosnește ciudat
La radio melodii vechi
Se anunță ninsori în toată țara
Și nuci vorbitori
Indrăgostiții își fac din timp rezerve de săruturi
Amenințați de doruri înalte până la cer privesc
De la ferestre orașul amorțit
Eu departe
Tu departe
De ei
Ne trezim îmbrățișați
Ce atingere suavă!
Trupul tău lipit de al meu împrumută zilei căldura
Necesară
Impreună produc elasticitatea necesară unei metropole
Întregi
Aici e vorba de chimie și alte formule secrete
Combinății între îmbrățișări zâmbete și atingeri
Toate la puterea zece mii ...
Undeva târziu în miezul zilei ne bem cafeaua sărată
Privindu-ne
Ducem la gură cești doldora de cuvinte nespuse
Buzele mele au citit toate literele trupului tău
Vers după vers am devenit același poem
Nucul bătrân ne privește
Insecte albe'n văzduh evadează din insectarul nopții
Și noi o dată cu ele
Plutim

Revista Discobolul, 298-299-300/2021

<http://www.usr-alba.ro/images/298-299-300/index.html>